

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2919/2020
17.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Добриле Страјине чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Делић адвокат из ..., против тужене „Комерцијалне банке“, а.д. Београд, коју заступа Немања Алексић адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 2110/2019 од 25.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.09.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 2110/2019 од 25.11.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 2110/2019 од 25.11.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1747/18 од 12.09.2019. године, ставом првим изреке, тужбени захтев је усвојен у целости. Ставом другим изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 8. став 1. Уговора о кредиту са девизном клаузулом за изградњу стамбеног објекта осигураним код Националне канцеларије за осигурање стамбених кредита број .. закљученог 17.09.2015. године између тужиоца и тужене, која гласи: „корисник кредита се обавезује да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштање кредита у коришћењу плати банци једнократну накнаду у висини од 0,50 % од износа одобреног кредита у динарској противвредности по средњем курсу НБС важећим за ЕУР за дан плаћања“. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 10.203,96 динара са законском затезном каматом од 24.09.2015. године па до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 56.640,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 2110/2019 од 25.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и пресуда Основног суда у Сомбору П 1747/18 од 12.09.2019. године је потврђена. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова насталих у жалбеном поступку.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку због постојања потребе за уједначавањем судске праксе и разматрања правних питања од општег интереса.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-Ус, 74/13-Ус, 55/14 и 87/18-..ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1.овог члана олучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Врховни касациони суд је, у вршењу надлежности из члана 31. Закона о уређењу судова, на седници грађанског одељења од 22.05.2018. године усвојио правни став о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита. Према том ставу: банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезао да банци плати трошкове кредита није ништава, под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита; трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и друге трошкове које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Побијана другостепена пресуда је у складу са усвојеним правним ставом. Тужена није доказала да је пре закључења уговора о кредиту тужиоцу уручила понуду која је садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита, а на њој је био терет доказивања те чињенице (члан 231. ЗПП). Због тога о посебној ревизији тужене није потребно одлучивати у циљу уједначавања судске праксе.

С обзиром да по оцени ревизијског суда нема ни других законом прописаних разлога за дозвољеност посебне ревизије тужене, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном пресудом, имајући у виду означену вредност предмета спора, правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) није дозвољена ревизија.

Из наведеног разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић